

27 Afstemming (8) Het paard

In gesprek met Marieke Reisinger¹

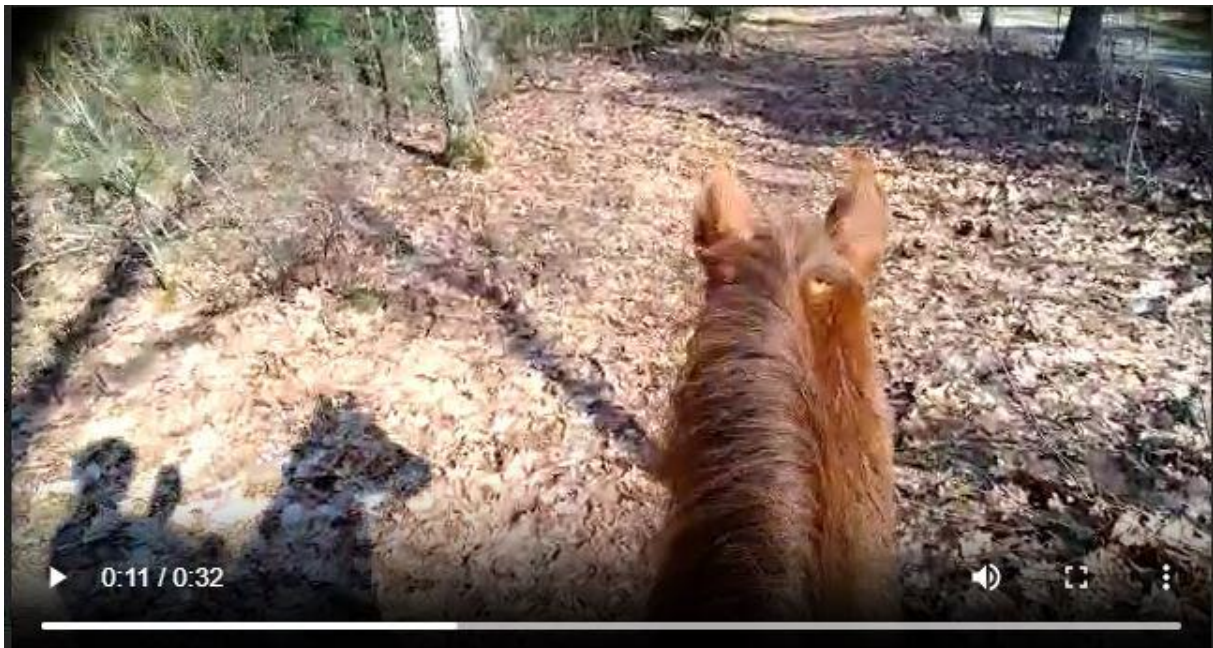
04042023

Het paard

650 kilo botten en spieren. Een mond vol forse tanden. Vier hoeven die maar beter niet op jouw teenslippertjes kunnen landen. Diep donkerbruine ogen, die echter bij het geringste draaien van mijn oogbol een griezelig randje wit laten zien. Al kijk ik je nog zo vriendelijk aan.

Onze eerste ontmoeting. Vol verwachting kom je bij me kijken. Misschien word ik wel je eerste verzorgpaard. 'Ah nee!!!' Ik zie het je denken. Je vindt me meer een koe dan een paard, hè? Wacht maar tot je mijn afstamming uit een indrukwekkende lijn van stamboek Quarters ontdekt. Dan laat je het wel uit je hoofd me nog langer met een Hollandse roodbonte te vergelijken.

Mijn baas heeft je verteld dat ik gevoelig ben. Jij lijkt te denken dat het wel zal loslopen. In je inwerkperiode maak ik je daarom haarfijn duidelijk waarop ze doelt. Windkracht 3 of hoger? Ik reageer nerveus. Een vallende eikel uit een boom? Ik spring een meter opzij. Langs een vrachtwagen bij stal lopen die paardenvoer staat uit te laden of Jaap die daar met de bladblazer bezig is? Ik snurk en bries van de zenuwen. Een fietswrak passeren dat daar anders nooit staat? Ik weiger verder te lopen. Dat vind ik eng! Maar houd op met 'Stresskip...' tegen me mompelen.

¹ marieke.reisinger@gmail.com; regte061@planet.nl; www.watiknietbegrijp.nl

Want ondanks mijn nerveuze tikjes ben ik retestoer. 365 dagen per jaar, 24 uur per dag, sta ik buiten. In een kudde met zes andere paarden. In de winter op harde, bevroren grond waarover soms sneeuwvlokken stuiven. In voor- en najaar in zuigende, zompige modder waarin zich eindeloze regenbuien nestelen. 's Zomers in temperaturen van boven de 30 graden in een wei ("Weiland!, Cock! Zo doet deze familie dat niet bij Scrabble!") waar de bomen nauwelijks schaduw bieden als de zon op zijn hoogst staat. Doe ik gewoon. Moeiteloos.

Aan mijn kennismaking met de nieuwe kudde, na de verhuizing van Emmerich naar Arnhem, heb ik niet zulke goede herinneringen. Ze dreven me letterlijk in de hoek. Waren blijkbaar niet zo happig op mijn komst. Die loser-hengst op de laagste plek in de rangorde dacht de kans te krijgen een trapje hoger te klimmen en mij achter zich te laten. Helaas voor hem. Kwestie van langzaam maar zeker het roer overnemen en de op één na hoogste plek in de pikorde veroveren. Nu wijken kuddegenoten eerbiedig als ik naar het hek wil. Om bij de ruif te kunnen, bijt ik hier en daar wat van me af. Onaardig? Welnee... De vanzelfsprekende werkelijkheid van leiders en volgers.

De beginnende ruiter

God nee hoor, daar heb je vast weer zo'n midlife crisis type. Zo'n hoger opgeleide tuthola die op haar 48e haar meisjesdroom nog wil realiseren. Twee jaar lang fiets je wekelijks naar de manege. Je poetst en zadelt het paard waarop je die week bent ingedeeld en rijdt met een groepje dames-van-een-zekere-leeftijd rondjes in een stoffige bak. Stap, draf, galop, sturen, stoppen. Zodra de basis erin zit, gaan jullie next level. Wijken, achteruit lopen, hoofd mooi nageeflijk buigen... Pffff, ik zie je afhaken. Dit is jouw grens. Een Anky van Grunsven wil je niet worden, jij wilt alleen maar door het bos crossen. Maar hoe denk je dat te gaan doen? Als je afhaakt met lessen? En hoeveel weet jij nou inmiddels van paarden?

Je hebt mazzel. De buurvrouw van drie huizen verder heeft een paard in Duitsland. Dat vindt ze prima. Het is maar 25 minuutjes rijden en het staat in een mooie omgeving in een prettig paardenpension. Ze wordt zwanger. Baby en paard laten zich lastig combineren en buuf kondigt aan dat haar paard naar Arnhem verhuist. Naar een wei 500 meter verderop. Dit is je kans...

Paard en ruiter

Je loopt nerveus naar de boomstronk van waaraf je wilt opstappen. Ik loop gedwee achter je aan. So far, so good. Klim maar in het zadel en druk maar zachtjes in mijn flanken. Even een testje van onze verhouding, na drie passen besluit ik dat het tijd is om resoluut om te draaien. Maar jij draait, verdomme, even resoluut de teugels terug. Goed dan: een halve pirouette en opnieuw richting bos. Maar deze 650 kg draait even vastberaden als jij vijf passen later opnieuw om. Streng roep je 'BILLY!' OK, OK, drie maal is scheepsrecht. Jij wint en samen sjokken we het bospad op.

Maar wie ben jij nou helemaal als ruiter? Ken je mijn nerveuze karakter goed genoeg? Ga je niet wat te snel, dame? Je wilt al na drie keer achter mijn baas aan stappen én een paar ritjes met een kuddegenoot voor het eerst in je ruiter carrière alleen met een paard op pad? Met mij? Ik voel dat van jouw mengeling van prettige spanning en nervositeit alleen dat laatste over blijft als we eenmaal in het bos lopen. Eén soepele rug beweging en je ligt immers "net

zo gemakkelijk” uit het zadel. En dat weet jij ook. Er ineens in rengalop vandoor gaan is ook een optie. Dan ben je op 650 kilo galopperend paard kansloos als beginnend ruiter van middelbare leeftijd. Ik zou je ook nog wat kunnen sarren met de nabijgelegen weg: even een sprintje trekken richting de gril van een auto ofzo.

Je probeert te genieten, jezelf voor te houden dat je na twee jaar rijles eindelijk middenin in je meisjesdroom zit. De zon schijnt, de vogels fluiten en je mag op mijn rug zitten!

Shit! Wat is dat daar? Nee, dat ken ik niet, ik ga terug naar de wei (Cock!) De halve pirouette die je me wilt laten maken, draai ik in één soepele beweging door. Verder bekvechten over de richting gaat hem niet worden. Niet op deze manier in elk geval. Compromis: we staan stil, jij klimt uit het zadel en ploft op de grond. Je begrijpt niet waarom ik afhaak en omdraai. Geen fietsframe of bladblazer te bekennen. Als je je omdraait, zie je door mijn ogen wat me dwars zit. Een beetje blazen en snurken maakt het je duidelijk. Die blinkende witte vlakke voor me ken ik niet. Dus daar ga ik mooi niet langs. Dat vind ik spannend. Je spreekt me geruststellend toe dat de gemeente het parkeerplaatsje net volgegooid heeft met witte kiezels. Niks aan de hand. Je aan de teugel volgen durf ik wel, we passeren samen de parkeerplaats. Ik ontspan mijn hoofd en sjok achter je aan. Je vindt een nieuwe boomstronk en stapt weer op.

Wacht even, wil je me nu ook nog de weg laten oversteken naar een onbekend bos? Mooi niet. Nog maar een pirouette om het samen eens te worden. Om mijn mening wat kracht bij te zetten, krom ik mijn rug een beetje. Hihi, het werkt. Je klautert snel van me af, uit angst dat ik je eraf bok. Wie is hier nou een stresskip? Ik hoor je mokken dat je je plan niet kan uitvoeren. We draaien om en steken wandelend de asfaltweg over, terug naar mijn vertrouwde bos. Je loopt nog even naast me, nu om zélf te bedaren. Na 5 minuten klim je weer in het zadel en daarna maken we een rit van een uur probleemloos af. Zie je nou wel dat we het kunnen?

Leiders en volgers

Ik geef jou het gevoel dat jij het kuddehoofd bent; mijn leidmerrie. Van mij wordt verwacht je te volgen, te gehoorzamen, te vertrouwen. Maar net zo makkelijk draai ik de rollen om. En kom jij erachter dat er maar één de echte baas is die bepaalt, stuurt, leidt. Jouw wensen of plannen zijn ondergeschikt. Ik wil me best inspannen voor je, maar uiteindelijk stel ik de kaders. Helder?

Gelukkig ben jij niet het type dat dan een trukendoos van stal haalt. Dat zie ik bij collega's wel gebeuren. Alsof een zweep inzetten wél tot echte communicatie leidt... Tsss... Nou ja, misschien wel, maar dan is de lol er toch af? We zijn toch samen op pad? Gelukkig vind jij dat ook. Dat het leuker is er samen uit te komen. Dat we elkaar overtuigen nog even door te gaan. Of duidelijk maken dat het welletjes is. Dat we aanvoelen wie nou wie in de maling neemt, of dat 'ie de ander écht tegen een grens duwt.

Paardrijden is niet zo verschillend van hoe het bij jou thuis of in je werk gaat. Leven is pirouettes kunnen draaien. Linksom, rechtsom, halve, hele. In bewegingen die ons vooruit brengen. In het bos en in onze relatie. Daar heb je nog wat in te leren. Ik ook trouwens.